

беше предприела и редица други акции, които бяха насочени против виновниците за втората национална катастрофа и несправедливия Нйойски договор. Поради това комунистите бяха гонени и преследвани от Пастуховата полиция.

Именно тогава излязоха и тия убийствени епитафии. Те прозвучаха в печата като оглушителни плесници срещу господ-да лъжесоциалистите. И дойдоха тъкмо на време. Това удовлетворяваше кипналото възмущение на трудящите се и на работническата класа в България.

-Не стихове, а истрели, бомби! - казваха мнозина за тях.

Стотици и хиляди невидими мазолести ръце се простряха мислено към ръката на пролетарския поет и мълчаливо, с топла, дълбока благодарност продължително я стискаха.

Смирненски заостря своята сатира на най-актуелни политически теми. Той пише за изборите.

Разноцветни демагози
тичат, махат и реват:

"Не за онзи, не за този,
но за нас си дай гласът!"

Шиба здраво и по земеделското правителство, ^ркоето няма определена външно-политическа линия. То няма на кого да се опре във своята външна политика и прави раболепни и неуспешни поклони на всички страни. Отвсякъде го посрещат с хладен душ. Напразно Стамболийски хлопа по вратите на европейските столици: от никъде никаква надежда. Това траги-комично положение Смирненски великолепно е предал в стихотворението си "Скитник Сандо пътува из Европа".

Около това време той печати и своята "Елегия".

"Тънат в смрад и редка кал
булевардите на София,
сякаш Сандо е разлял
редката си философия".

Цяла редица от стихотворения още, като: "Жълта стража", "Ще си признаеш", "Нотата на Чичерин", "Прости му господи", много от епитафийте му и др. са посветени на именно същата злободневна тема.

Още по това време у Смирненски започват да се забелязват признаци на опасната болест, която го дебне. В спомени